

ก ัง ลั ้อ แ ท้ ง ค ว า ม เ จ ริ ญ

กองล้อแห่งความเจริญ

๔๔๔

มนุษย์ทุกคนต่างมุ่งแสวงหาความสุขความสำเร็จและความสมหวัง ทั้งด้านการงาน การศึกษาเล่าเรียน เรื่องครอบครัวหรืออื่นๆ ที่นอกเหนือจากนี้ ผู้ที่ประสบความสำเร็จที่แท้จริงนั้น ต้องประกอบด้วยความสำเร็จทั้งทางโลกและทางธรรม นั่นคือธุรกิจและจิตใจที่ควบคู่ไปพร้อมๆ กัน ทางโลกคือ สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ทางธรรมก็มีธรรมะเป็นอาภรณ์ ได้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง หากทำได้เช่นนี้ จึงชื่อว่าประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแท้จริง

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน จักกสูตร ว่า

“นรชนผู้อยู่ในถิ่นที่เหมาะสม คบหากับอารยชนเป็นมิตรอย่างเดียว ถึงพร้อมด้วยความตั้งตนไว้ชอบ เป็นผู้มีความดีอันได้ทำไว้ในปางก่อน ทรมย์สมบัติ เกียรติยศ ชื่อเสียงและความสุข ย่อมหลั่งไหลมาสู่รชนผู้นั้น”

การแสวงหาความเจริญรุ่งเรืองให้กับชีวิตทั้งในภพนี้หรือหลังจากละโลกไปแล้ว ต้องอาศัยหลักธรรม ๔ ประการ ได้แก่ อยู่ในถิ่นที่เหมาะสม รู้จักคบหานักปราชญ์บัณฑิตเป็นกัลยาณมิตร รู้จักตั้งตนไว้ชอบ คือดำรงตนอยู่ในศีลธรรม ที่สำคัญต้องหมั่นสั่งสมบุญไว้ให้มากๆ และประการสุดท้ายคือ ความเป็นผู้มีบุญในปางก่อน ถ้าหากมีคุณสมบัติครบตามหลักของจักรธรรมทั้ง ๔

กงล้อแห่งความเจริญ

๔๔๕

ประการนี้แล้ว ธรรมะจะหนุนนำและพาชีวิตให้ไปสู่ความเจริญ
ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

การอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม หมายถึงสถานที่ที่สะดวกสบาย
ทั้งดินฟ้าอากาศ การคมนาคม อาหารการกินอันอุดมสมบูรณ์
เพื่อนบ้านรอบๆ เป็นผู้มีศีลมีธรรม หากได้อยู่ในสภาพแวดล้อม
ที่ดีๆ เช่นนี้ ชีวิตย่อมประสบความเจริญรุ่งเรืองได้อย่างง่ายดาย
บางท่านอาจคิดว่า การได้อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมสมบูรณ์พร้อม
อย่างนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่หลวงพ่อกว่า ไม่ได้ยากอะไร เราสามารถ
เปลี่ยนวงเหล้ามาเป็นวงบุญได้ หรือสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้
โลกได้ โดยเริ่มต้นจากที่บ้านของเราก่อน หลวงพ่อจึงให้มี
โครงการเปิดบ้านกัลยาณมิตรขึ้น

ต้นไม้แม้ไม่มีจิตยังกลับกลายได้ ไม่ต้องพูดถึงมนุษย์ที่มี
จิตใจ น้ำหยดลงหินทุกวัน หินยังกร่อนได้ เสาศิลา เมื่อมีคนมา
โยก เสาศิลา ยังสั่นคลอนได้ คนหรือสิ่งของใกล้เคียงกัน
มีผลต่อเรามาก เราจึงควรคบหานักปราชญ์บัณฑิต หมั่นหา
โอกาสไปสนทนากับสัตบุรุษ และสัตบุรุษที่แท้จริงที่มีอยู่ในตัวเรา
คือพระธรรมกาย เป็นกายแก้วใส เป็นผู้รู้แจ้งที่สามารถตอบ
ปัญหาเราได้ทุกอย่าง หากมีทุกข์ก็ให้อาศัยท่าน ด้วยการทำใจ
ให้หยุดนิ่ง ดำเนินจิตเข้าสู่กลางของกลางภายใน ทุกข์ทั้งหลาย

กองล้อแห่งความเจริญ

๔๔๖

ที่มีอยู่ก็จะหมดไปแม้มีสุขแล้วก็ให้เข้าไปหยุดอยู่ตรงกลางกายท่าน
ความสุขจะทับทวิเป็นเอกกันตบรมสุข อย่างนี้เรียกว่า เข้าไป
อาศัยลัทธิบุรุษอย่างแท้จริง ฉะนั้นให้รู้จักคบสัตบุรุษเช่นนี้ ชีวิต
ของเราย่อมปลอดภัยทั้งในโลกนี้และในสังสารวัฏ

เมื่อรู้จักการคบหาสัตบุรุษแล้ว ต่อไปต้องเป็นคนตั้งตน
ไว้ชอบ ทำตนเองให้อยู่ในกรอบแห่งศีลธรรม เพิ่มพูนคุณธรรม
ความดีขึ้นมาในใจ หากเป็นคนตระหนี่ ให้รู้จักเสียสละ หาก
ไม่เคยมีศรัทธาในพระรัตนตรัย ก็ทำตัวให้มีความศรัทธา หรือ
หากเป็นคนไม่เคยรักาศิลมาก่อน ก็ตั้งตนให้อยู่ในศีล ศีลจะได้
เป็นเกราะแก้วคุ้มกันภัยให้กับเรา ทำให้ไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ

*ดังเช่นในสมัยหนึ่ง มีโจร ๕๐๐ คน คอยจี้ปล้นชาวบ้าน
ที่สัญจรผ่านไปมา ทำให้เป็นที่หวาดระแวงของผู้คนแถวนั้น จน
กระทั่งทางการต้องส่งเจ้าหน้าที่ออกปราบ พวกโจรจึงพากันหนี
ตายเข้าไปในป่าลึก เมื่อถูกพวกเจ้าหน้าที่ไล่ติดตามไม่ลดละ
ต่างเกิดความหวาดกลัวต่อมรณภัย บังเอิญได้ไปพบพระภิกษุ
ถือธุดงค์วัตร กำลังนั่งสมาธิบำเพ็ญสมณธรรมตามลำพังเพียง
รูปเดียว จึงพากันเข้าไปขอความช่วยเหลือจากท่าน ให้ช่วยเป็น
ที่พึ่งในยามตกยาก พระเถระเห็นว่า มหาโจรเหล่านี้ได้ทำผิด

ปัจจุบัน ความเจริญทางด้านวัตถุได้เข้ามามีอิทธิพล
อย่างมากต่อชีวิตประจำวันของเรา แม้ความสะดวกสบายจะ

กองล้อแห่งความเจริญ

๔๔๘

เพิ่มมากขึ้น แต่ธรรมะภายในใจกลับไม่แผ่ขยายเพิ่มขึ้นตาม คน
มีศีลธรรมในเมืองไทยอาจมีมากพอสมควร แต่ทว่าไม่ได้รวมกัน
ไม่ได้เป็นกลุ่มเป็นก้อนทำให้ไม่เกิดพลังในการทำความดีเท่าที่ควร
เมื่อเป็นเช่นนี้บางครั้งการทำความดีจึงดูเหมือนเป็นเรื่องผิดปกติ
เพราะค่านิยมที่เปลี่ยนไปของสังคม เศรษฐกิจตกต่ำยังไม่น่ากลัว
แต่ศีลธรรมตกต่ำ น่ากลัวยิ่งกว่า

เมื่อชาวโลกขาดศีลธรรม ไม่มีธรรมะเป็นอาภรณ์ จิตใจ
ย่อมจะตกต่ำ คำพูดและการกระทำของคนก็พลอยตกต่ำตามไป
ด้วย สมบัติที่เคยมีก็อาจสูญหาย มีความวิบัติเข้ามาแทนที่
ชาวอาชญากรรม หรืออัตรการติดยาเสพติดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
เพราะโลกเจริญทางวัตถุเพียงด้านเดียว ไม่มีศีลธรรมคอยกำกับ
ฉะนั้นพวกเราทุกคนจะต้องไปช่วยกันทำหน้าที่ ให้มีปฏิรูปเทศ
เกิดขึ้นทั่วเมืองไทย และขยายออกไปทั่วโลกด้วย

คนมีศีลธรรม ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวก็น่าเคารพเลื่อมใส
สามารถเป็นหลักให้เรายึดเป็นกัลยาณมิตรที่ช่วยชี้แนะพร่ำสอนได้
โบราณท่านกล่าวไว้ว่า ยี่ เว เสวติ ตาทิโส คบหรืออยู่ใกล้คน
เช่นไร จะทำให้เรากลายเป็นคนเช่นนั้น สิ่งทีใกล้ตัวจะมีผลต่อใจ
ของเรามากที่สุด เหมือนรสของผลไม้ในแดนสวรรค์ จนเป็นที่
เลื่องลือว่า ทั้งชมพูทวีปมีเพียงเมืองพาราณสีที่มีมะม่วงต้นนี้

กงล้อแห่งความเจริญ

๔๔๕

เพียงต้นเดียวเท่านั้น ทำให้พระราชาก็เมืองหนึ่งปรารถนาจะเอาเมล็ดมาปลูกไว้เป็นของพระองค์เองบ้าง แต่เมื่อไม่อาจครอบครองต้นมะม่วงนี้ได้ จึงเกิดความอิจฉาริษยา ปรารถนาจะทำลายต้นมะม่วงต้นนี้ทิ้ง

พระราชาทรงรับสั่งให้ไปหาทางทำลายต้นมะม่วงไม่ให้มีรสหวานอีกต่อไป ทหารสนิทของพระราชาก็เดินทางไปเมืองพาราณสี เพื่อรับจ้างเป็นคนดูแล ซึ่งเขาสามารถทำให้ผลไม้ ออกลูกผิดฤดูกาลได้ อีกทั้งทำให้มีรสหวานกลมกล่อมและอร่อยกว่าเดิม จนเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าพาราณสี เขาจึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายอุทยานดูแลสวนเพียงคนเดียว เมื่อได้เฝ้าสวนแล้ว เขาตั้งใจจะทำลายต้นมะม่วงนั้นทิ้ง แต่ก็กลัวคนเห็น จึงนำต้นสะเดาไปปลูกรอบๆ โคนต้น เมื่อต้นสะเดาโตขึ้น กิ่งเกี่ยวพันกิ่ง รากเกี่ยวพันราก ค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปอย่างช้าๆ จนทำให้ผลมะม่วงที่ออกมาภายหลัง กลายเป็นรสขมเหมือนสะเดา ส่วนคนเฝ้าสวนเมื่อทำงานสำเร็จ ก็รีบหลบหนีออกจากเมืองไป นี่เป็นตัวอย่างของการคบอริศัตรู

ส่วนประการสุดท้าย ความเป็นผู้มีบุญทำไว้ในปางก่อน คือ บุญเพ กตบุญธตา หมายถึงในภพชาตินี้ให้ตั้งใจทำความดีทุกรูปแบบ ทำในทุกที่ทุกโอกาส ไม่ให้ชีวิตว่างเว้นจากการสร้าง

กองล้อแห่งความเจริญ

๔๕๐

บารมี การทำความดีวันนี้ คือบุญบารมีที่จะบังเกิดขึ้นในวันข้างหน้า หรือทำความดีในภพนี้ ก็คือบุญที่จะบังเกิดขึ้นในภพหน้า บุญเก่าเป็นเบื้องหลังแห่งความสำเร็จในชีวิตของเรา และหากบุญในปัจจุบันมากด้วย ชีวิตก็ยิ่งสมปรารถนาอย่างรวดเร็วทั้งในภพนี้และในภพหน้า ดังนั้นให้หมั่นประพฤติปฏิบัติตามจักรแห่งธรรม ๔ ประการนี้ ซึ่งเปรียบเสมือนกองล้อแห่งความเจริญ และให้หมั่นทำสมาธิเจริญภาวนา เพื่อจะได้มีอนาคตที่สดใส มีจิตใจที่แช่มชื่นเบิกบาน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งภายในกันทุกคน

